FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Reese Witherspoon și Harlan Coben

Fără ultimul cuvânt

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design copertă: Alan Dingman si Albert Tang
Imagini copertă: © Getty Images si Shutterstock
Copyright copertă: © 2025 by Hachette Book Group, Inc
Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriel Tudorie

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WITHERSPOON, REESE
Fără ultimul cuvânt / Reese Witherspoon, Harlan Coben ; trad. din lb. engleză de Alexandra Fusoi. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3170-9

I. Coben, Harlan
II. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.135.1

Titlu original: Gone Before Goodbye
Autori: Reese Witherspoon & Harlan Coben

Copyright © 2025 by Harlan Coben and Reese Witherspoon

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3170-9

Numeroșilor medici și asistenți militari care s-au pus în pericol ca să ajute la salvarea oricărui suflet pe care-l puteau salva. Vă mulțumesc pentru curaj și compasiune.

TriPoint, Africa de Nord

Nu aud țipătul.

Îl aude asistenta. Și anestezistul. Sunt prea absorbit, așa cum nu pot fi decât când intru într-o sală de operații, când un stern este deschis ca acesta din fața mea, iar mâinile mele se află în pieptul băiatului.

Asta-i casa mea, biroul meu, refugiul meu. Aici sunt zen.

Alte țipete. Focuri de armă. Elicoptere. O explozie.

— Doctore?

Aud panica din vocea ei. Dar nu mă mișc. Nu-mi mut privirea. Mâinile mele, cele mai vechi instrumente medicale cunoscute omului, se află în cavitatea toracică, arătătorul pipăie pericardul. Sunt complet concentrat la asta. Nu se aude niciun fel de muzică. E ceva ciudat într-o sală de operații în zilele noastre, știu, dar eu savurez liniștea în spațiul ăsta sacru, chiar și când am făcut transplanturi de cord care au durat opt ore. Personalul e iritat. Au nevoie de o diversiune, de o distragere, de distracție — iar pentru mine asta e problema. Nu vreau

nicio distragere. Seninătatea și măiestria mea vin din acest unic punct.

Dar zgomotele năvălesc.

Focuri de armă rapide. Încă o explozie. Țipete mai puternice.

Se apropie.

— Doctore?

Vocea e de-acum tremurată, panicată. Apoi, pentru că e clar că nu ascult:

— Marc?

— Nu putem face nimic, spun eu.

Ceea ce nu prea e o consolare.

Trace și cu mine am ajuns la Ghadames acum opt zile. Am venit cu avionul la aeroportul Diori Hamani, unde am fost întâmpinați de o tânără despre care știam că o cheamă Salima, dacă o fi fost numele ei adevărat, și de un șofer solid care nu s-a prezentat și nici nu ne-a adresat vreun cuvânt. Am mers toți patru spre nord-est două zile lungi, dormind într-o casă conspirativă lângă Agadez și apoi în corturi, în Bilma. L-am lăsat pe șofer în nordul Nigerului, după care am mers noaptea prin deșert, până am ajuns la altă mașină.

Salima și Trace sunt amorezați. Nu sunt surprins. Trace e întruchiparea seducătorului. Chiar și înconjurat de moarte… în fine, poate că tocmai de-asta.

Când ești în apropierea morții, te simți cel mai viu.

Salima ne-a dus tot mai departe spre nord, la granița dintre Algeria și Libia. La est de Djanet ne-au oprit vreo șase militanți cu armament greu. Erau toți tineri — adolescenți, aș zice — și drogați cu vreun narcotic puternic. Li se spune Armata Copiilor. În aer plutea miros de sânge. Cu

ochii mari, m-au luat întâi pe mine, apoi pe Trace. Tinerii militanți m-au silit să îngenunchez.

Mi-au pus o armă în ceafă.

Eu aveam să fiu primul care moare. Trace avea să se uite. Apoi venea și rândul lui.

Am închis ochii și mi-am imaginat chipul lui Maggie, apoi am așteptat să apese cineva pe trăgaci.

Evident, Armata Copiilor nu ne-a împușcat. Salima, care vorbește fluent cel puțin patru limbi, a căzut în genunchi și a început să le vorbească repede. Nu știu exact ce a spus — nu avea să ne povestească —, dar copiii-soldați au trecut mai departe.

Alte țipete. Alte focuri de armă. Acum și mai aproape. Încerc să mă grăbesc.

Nu i-am spus lui Maggie adevărul despre cât de periculoasă era, din multe puncte de vedere, această ultimă misiune, și nu pentru că mi-aș fi imaginat că o să-și facă griji, ci din cauza promisiunilor pe care ni le făcuserăm unul altuia — ar fi insistat să vină și ea.

Așa suntem făcuți eu și Maggie.

Te întrebi ce te face erou? Altruismul, sigur. Dar mai există și egoul, nechibzuința și căutarea riscului.

Nu ne e teamă de pericol. Ne e teamă de normalitate.

Trace, cu o mască chirurgicală pe față, bagă capul pe ușă.

— Marc?

— Cât timp mai avem?

— Au incendiat partea de nord a taberei. Sunt deja zeci de morți. Salima scoate pe toată lumea de-aici.

Mă uit la asistentă și la anestezist.

— Plecați! îi îndemn.

— Nu-l poți salva, îmi spune asistenta cât se îndepărtează. Chiar dacă termini la timp, chiar dacă reușește cumva să supraviețuiască operației, n-o să-l lase să trăiască.

Nu știu cine n-o să-l lase. Nu știu care sunt justificările, originile, istoricul, facțiunile, triburile, liderii militari, fanaticii, extremiștii sau nevinovații. Nu știu cine sunt băieții buni și cine sunt băieții răi, de ce se află oamenii ăștia într-o tabără de refugiați, care e opresorul și care e oprimatul. Nu că nu m-ar interesa politica, dar pentru mine, Maggie și Trace nu are voie să conteze.

Lucrez mai departe la pacient, un băiat de 15 ani pe care-l cheamă Izil. Sper că toți cei pe care-i tratez sunt nevinovați, dar mă îndoiesc. Nu e treaba noastră să aflăm cine de care parte e. Treaba noastră, și nu vreau să devin pretențios, e să le salvăm viețile. Se zice „Omoară-i pe toți și lasă-l pe Dumnezeu să facă ordine între ei". Pentru noi e aproape invers — salvează-i și lasă-l pe Dumnezeu… Ai prins ideea.

Nu sunt de principiul „ambele tabere", ci „nicio tabără".

— Toată lumea afară! spun. Vreau sala goală.

— Marc! intervine Trace.

Ne privim ochi în ochi pe deasupra măștilor chirurgicale. Ne știm de multă vreme, am făcut rezidențiatul împreună. Am dat ajutor umanitar în crize ca aceasta pe tot globul. E unul dintre cei mai dăruiți specialiști în chirurgie cardiotoracică din lume.

— Pot să te ajut să închizi, spune Trace.

— Mă descurc.

— Te așteptăm.

Clatin din cap, dar el știe.

— Lăsați-mi o ambulanță. N-o să tragă într-o Salvare.

Știm amândoi că nu mai e adevărat în zilele noastre.

N-ar fi trebuit să venim. N-ar fi trebuit să permit așa ceva. Ar fi trebuit să-mi văd de ale mele, să spun la revedere și să plec acasă.

Ar trebui să fiu cu Maggie.

Nu-i spun la revedere lui Trace. El nu-mi spune la revedere.

Dar o să fie ultima dată când îl văd.

După câteva secunde, am rămas doar cu Izil. Mă grăbesc, crezând prostește că o să reușesc. Tocmai închid pieptul băiatului, când ușile se dau de perete.

Intră mai mulți militanți înarmați. Nu știu câți. Toți au privirea aia înnebunită pe care am mai văzut-o. De prea multe ori. Am văzut-o acum doar câteva zile, la est de Djanet.

Și uneori o văd când mă uit în oglindă.

Închid ochii și-mi imaginez chipul lui Maggie, apoi aștept să apese cineva pe trăgaci.

Capitolul 1

Baltimore

DUPĂ UN AN

Maggie McCabe știe că n-ar fi trebuit să vină.

— Unde ești? întreabă Marc.

Maggie coboară privirea spre fața soțului ei de pe ecranul telefonului.

— Ți-am spus.

— Johns Hopkins?

— Da.

— Ești în curte?

— Da.

— Unde ne-am întâlnit. Săptămâna de orientare la facultatea de medicină. Ții minte?

— Sigur că țin minte.

— Am știut că tu ești aleasa din clipa în care te-am văzut.

— Mă faci să vărs.

— Încerc să-ți ridic moralul.

— Nu funcționează.

— Și ce faci?

Maggie își aduce aminte de prima dată când a ajuns în campus, înlăcrimată toată și fără nicio experiență, cum se spune, plină de speranțe, optimism, entuziasm și toate prostiile. Ce naivă era! Dar când lumea ta se prăbușește — când ai avut totul și chiar ai înțeles și ai apreciat că aveai totul și nu-l luai de bun nici măcar o secundă, știai ce noroc ai și, pentru că erai așa de recunoscător, te așteptai cumva, cu naivitate, să fii răsplătit de karma sau măcar să te lase într-ale tale —, înveți pe pielea ta că soarta e capricioasă, că viața e haotică și nimeni nu scapă nevătămat, că poți să ai totul acum și să-ți fie luat cu mare ușurință…

— Îmi plâng puțin de milă, răspunde ea.

— Stop! Du-te înăuntru.

— Vreau să mă întorc acasă.

Marc se încruntă.

— Nu te întoarce.

— Nu sunt pregătită.

— Ba da, ești pregătită. Te rog. Vreau să te duci. Du-te pentru mine.

— Pe bune?

Maggie ridică privirea spre cupola albă de pe Shriver Hall și clipește ca să alunge o lacrimă. Cu o oră în urmă își pusese, fără tragere de inimă, o rochie de gală bleumarin până la jumătatea gambei, cu mâneci lungi. Nu neagră. Ar fi fost prea morbid. Bleumarinul părea o alegere sigură — arăta respect pentru ocazie, dar nu încerca să atragă atenția. De fapt, ar fi preferat să se topească în podea decât să iasă în evidență în seara asta.

— Maggie?

— Aici sunt.

— Du-te înăuntru! Ar însemna mult pentru mine. Și pentru mama ta.

— Uau!

— Ce-i?

— Pe vremuri nu erai așa sentimental și manipulator.

— Sigur că eram, răspunde Marc.

— Sigur, erai, spune ea cu glas blând. E nasol.

— Ce-i nasol?

— Nimic, nu contează.

Cu 22 de ani în urmă, Maggie absolvise cursurile în aceste săli respectabile, cu toate onorurile pe care le-ar fi putut primi un student la medicină. Își făcuse rezidențiatul în chirurgie la NewYork-Presbyterian, devenise un specialist renumit în chirurgie plastică reconstructivă, fusese în armată pe fronturile din Afganistan și Orientul Mijlociu ca medic militar cu codul ocupațional 62B, se căsătorise cu Marc și se mutase cu el peste ocean ca să-i vindece pe cei defavorizați.

— Alo? se aude vocea lui Marc din telefon.

— O să se holbeze la mine.

— Sigur că o să se holbeze. Ești superbă.

Maggie se încruntă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Du-te! o îndeamnă el din nou.

Ea încuviințează, pentru că el are dreptate, și deconectează aplicația. Pe husa telefonului ei se află două personaje M&M, băiatul-bomboană galben care-i întinde flori fetei-bomboană verde. Marc cumpărase fețe de pernă cu M&M. Cumpărase perne cu M&M. Lui Marc i se păruse că e

adorabil. Maggie credea că e absolut dezgustător, ceea ce, evident, nu făcea decât să-l încurajeze.

— Maggie?

Tresare când aude vocea și dă drumul telefonului în poșetă. Se întoarce și-l vede pe fostul ei coleg de facultate Larry Magid, care acum e dermatolog. Ultima dată l-a văzut acum cinci ani în Nepal, când venise să-i ajute pe ea și pe Marc cu o epidemie de boală Hansen, mai cunoscută sub denumirea de lepră. Ajunseseră să lucreze în același spital, ba chiar pe același etaj, astfel că Larry știa bine despre suferința ei actuală.

— Bună, Larry!

— Ai venit pentru… începe el stânjenit. Adică te duci…?

Face un semn ezitant spre clădire.

— Sigur, răspunde Maggie.

— Ah!

— Ce-i?

— Nimic.

— Au botezat o bursă în amintirea mamei, spune ea.

— Da, am auzit.

— Și de-asta sunt aici.

— Bine. Trebuie să plec. Mă așteaptă Mickey.

Larry pleacă în grabă, ca și cum — îi vine lui Maggie să strige — ar fi vreo leproasă. Vrea să scoată telefonul, să-l sune iar pe Marc și să se plângă („Vezi ce voiam să zic?“), dar telefonul e deja în poșetă și ea e puțin iritată, așa că ducă-se naibii.

Urcă ezitant aceleași trepte pe care, cu două decenii în urmă, le parcursese entuziasmată ca să-și ia diploma. Pe bannerul prins deasupra ușii scrie:

EVENIMENT DE ANUNȚARE A UNEI BURSE
BINE AȚI REVENIT, ABSOLVENȚI JOHNS HOPKINS!

În sală e forfotă. Un ansamblu format din actuali studenți cântă Cvartetul de coarde nr. 19 în Do Major al lui Mozart. Cu mâinile pe lângă corp, Maggie nu poate să nu-și miște, doar pe jumătate conștient, degetele în ritmul muzicii, ca și cum ar avea o vioară în mână. Vreo 500 de persoane — medici și bursieri — se învârt prin sală. Îți dai seama că e un eveniment medical pentru că prea mulți dintre bărbați poartă papion. Medicilor le place, în principal pentru că o cravată obișnuită atârnă și te încurcă la examinări. Tatăl ei, medic militar care fusese și el în zone de război ca medic de campanie 62B — în cazul lui, în Vietnam —, purta întotdeauna papioane înflorate. Susținea că-i face pe pacienți să-l considere puțin caraghios și astfel liniștitor de uman.

Când intră în sfârșit în sala de bal, activitatea nu se oprește și nu se lasă tăcerea, dar clar simte o oarecare ezitare în atmosferă.

Rămâne acolo câteva secunde lungi, simțindu-se mai mult decât stingherită, ca și cum ar avea brusc mâinile prea mari. Roșește. De ce-a venit? Caută vreo față prietenoasă sau măcar familiară, dar singura pe care o vede e pe un afiș așezat pe un șevalet pe scenă.

Mama.

Dumnezeule, mama ei chiar fusese frumoasă!

Poza pe care au mărit-o fusese făcută pentru anuarul facultății acum cinci ani, în ultimul an în care predase aici. Chiar înaintea diagnosticului pe care-l ascunsese celor două fete ale ei în următorii trei ani, până

o sunase în cele din urmă pe Maggie la noua lor clinică din Ghana și-i spusese: „O să-ți zic ceva dacă promiți că nu vii acasă după aia. Munca ta e prea importantă". Așa că Maggie promisese, iar maică-sa îi povestise și apoi plânseseră amândouă, dar ea se ținuse de cuvânt până o sunase sora ei, Sharon, și o anunțase: „Se apropie momentul". Atunci Maggie îl sărutase pe Marc pe aeroportul internațional din Dubai, îl îndemnase să termine treaba și să vină acasă repede, după care plecase acasă ca să vegheze, împreună cu Sharon, ultimele zile de viață ale mamei lor.

Maggie își fixează privirea pe mama-afiș, pentru că în clipa asta e singurul chip prietenos din încăpere. Ține capul sus când se îndreaptă spre podium. Speră că e o dovadă de narcisism din partea ei, dar conversațiile par să se oprească sau cel puțin să devină mai discrete când trece. Urmează murmure sau poate din nou, i se pare. Dar tot nu-și desprinde privirea, nu-și dă voie să folosească vederea periferică. Ochii rămân țintuiți asupra maică-sii, însă acum simte privirile atente ale celorlalți.

Îi apare în cale o siluetă familiară care îi vorbește.

— Mă mir că te-ai arătat.

E Steve Schipner, zis și Steve Scârbosul, tot specialist în chirurgie plastică reconstructivă, dar, speră ea, nu există nicio asemănare între ei. Are mai mult de un milion de urmăritori pe un cont de Instagram unde prezintă fotografii „înainte" și „după" și-și spune Îmblânzitorul-de-țâțe. Ea și Steve au absolvit în același an și au făcut împreună stagiul de chirurgie la NewYork-Presbyterian/Universitatea Columbia sub îndrumarea

doctorului Evan Barlow. Steve, omul care nu poate să dea nici bună dimineața fără să pară că e o insinuare scârboasă cu subînțeles, de unde și porecla.

Acum locuiește în Dubai și se specializează, ca să citeze din biografia de pe profilul lui, în „influencerițe ambițioase care doresc să-și îmbunătățească accesările în social media, viețile și mărimea cupei".

— Mda, asta e, sunt plină de surprize, răspunde Maggie.

El se uită în jur și observă privirile ostile.

— Măcar eu mă bucur că te văd.

— Mersi, Steve.

— L-ai văzut pe Barlow?

— Dar tu? întreabă ea.

— Nu.

— Mă îndoiesc că apare.

— Am auzit că vine. Vreau să vorbim despre un parteneriat și…

Se oprește, se întoarce și-i adresează zâmbetul lui larg.

— Ei, ghici unde lucrez acum.

Maggie nu vrea să ghicească nimic, dar ar fi și mai rău dacă n-ar intra în joc.

— Am auzit că în Dubai.

— Da, dar *unde* în Dubai?

— Nu știu, Steve. Unde?

El se apleacă și-i șoptește la ureche.

— Apollo Longevity.

Maggie încearcă să nu arate nimic, dar trebuie să facă un efort.

— Nu acolo erai tu cu Marc…?

— Nu mai sunt implicată.

Maggie încearcă să înțeleagă mai bine. Apollo Longevity încă funcționează. Chiar și acum. Chiar și după tot ce s-a întâmplat.

Nu-i un lucru bun.

Steve o măsoară din cap până în picioare, privirile lui se târăsc pe ea ca niște râme după ploaie.

— Arăți bine, Mags.

Arcuiește o sprânceană, după care adaugă:

— *Foarte* bine. *Foarte-foarte* bine.

Maggie scoate un sunet care nu înseamnă nimic, ceva de genul „Mhm".

— *Foarte* tonifiată, *foarte* în formă, continuă Steve, încordându-și un biceps ca să sublinieze ideea. Ce faci, ridici greutăți? Pilates?

Iar arcuiește sprânceana.

— Fitness, hot yoga?

Ea clatină din cap.

— Replicile astea funcționează vreodată, Steve?

— Totdeauna, Mags. Și știi de ce?

— Nu-i cazul să-mi spui, dar pun pariu că o să-mi explici oricum.

Steve se apleacă spre urechea ei.

— Pentru că acum sunt un chirurg de 47 de ani bogat, de succes. Pot să mi-o trag cu gagici mult mai tinere decât tine.

Maggie se strâmbă.

— Ai zis „gagici mai tinere"?

— Nu ești prea bună pentru mine, spune el, după care șoptește cu cruzime: Nu mai ești.

Și cu asta, dispare.

Se duce la un grup de foști colegi comuni, adunat în

colțul din dreapta. Îi cunoaște pe toți, dar când se uită, îi vede cum se apropie unii de alții și fac tot ce pot să pretindă că n-o văd. O parte din ea e furioasă și ar vrea să-i înfrunte, dar o parte mai importantă — mai onestă — se întreabă dacă n-ar fi și ea în grupul ăla care evită privirile dacă ar fi fost făcut de rușine vreun alt coleg în locul ei.

Dă-i naibii!

Maggie se duce direct în mijlocul lor.

— Bună!

Tăcere. Nimeni n-o privește în ochi.

— Stephanie, ce mai face Olivia? i se adresează ea unei foste prietene care fixează cu privirea șampania, ca și cum băutura ar ascunde vreun secret.

Olivia e fiica lui Stephanie.

— Aah, e... e bine.

— I-a fost de ajutor scrisoarea mea de recomandare?

Maggie știe cât a ajutat-o. Scrisese recomandarea acum un an, când numele ei mai degrabă deschidea decât trântea uși și știa, evident, că Olivia intrase, dar în clipa asta nu era dispusă să ierte pe nimeni.

— Stephanie?

Până să apuce Stephanie să răspundă, o altă colegă, Bonnie Tillman, o prinde pe Maggie de cot.

— Maggie, putem vorbi între patru ochi o clipă?

Bonnie e oftalmolog în Washington, DC, și încă (și pentru totdeauna) președinta anului lor. Casca ei de păr e imobilizată cu fixativ. Se silește să zâmbească, dar face un efort serios să-și păstreze expresia. Se spune că folosești 17 mușchi ca să zâmbești și 43 ca să te încrunți. În cazul lui Bonnie, e clar invers.